

РЕШЕНИЕ

№ 32075

гр. София, 13.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мария Ситнилска

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев
Пенка Велинова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11696** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) вр. чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на К. В. К. срещу Решение № 1630 от 30.04.2025г. постановено по анхд № 14875/2024г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 133 състав. С обжалваното решение е потвърден Електронен фиш Серия К, № 7295116, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал.4 вр. чл.182, ал.4 вр. ал.1, т.4 от ЗДвП вр. с чл.21, ал.2 вр. чл.21, ал.1 от ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание "глоба" в размер на 800 (сто) лв.

В касационната жалба са изложени аргументи за неправилност и немотивираност на решението на СРС, като постановено при нарушение на материалния закон и при съществени процесуални нарушения. В жалбата се твърди още, че нарушение от вида на процесното, установено с мобилно АТСС и в присъствието на контролен орган, не може да се санкционира с фиш, а приложение следва да намерят общите разпоредби на ЗАНН.. Оспорват се изводите установяващи квалифициращия елемент "повторност". По същество от съда се иска да отмени обжалваното решение и потвърдения с него електронен фиш.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява. Постъпила е

молба, с която заявява, че не възразява делото да бъде разгледано в негово отсъствие и изразява становище по същество на спора..

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи не участва със своя представител в съдебното заседание пред настоящата инстанция. По делото са представени писмени бележки, с мотиви за правилност и законосъобразност на решението на районния съд. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Ю. изразява становище за основателност на касационната жалба.

Настоящият касационен състав на Административен съд - София – град, въз основа на приложените доказателства, съобразявайки становищата на страните, наведените касационни основания, съобразно правомощията по чл. 218 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, срещу неблагоприятен за нея акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество същата е частично основателна, макар и не по изложените в нея съображения.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, VII-ми касационен състав на Административен съд София - град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

От фактическа страна районният съд е установил, че на 06.04.2023 г. в 11:23 часа в [населено място], лек автомобил марка "Ш.", модел "С." с регистрационен [рег.номер на МПС] собственост на жалбоподателя, се движел по [улица]с посока на движение от [улица]към бул. България. На посочения път е било въведено ограничение на максимално допустимата скорост на движение от 50 км/ч с пътен знак В-26. По същото време на [улица]до № 50, патрул на ОПП - СДВР осъществявал контрол за спазване скоростта на движение чрез автоматизирано техническо средство модел CORDON M2, с номер на устройството MD1195. Системата била въведена в експлоатация от служител на ОПП-СДВР, а измерването било извършено в периода от 10.00 до 12.00 часа на 06.04.2023 г., съгласно приложения протокол за използване на автоматизирано техническо средство за контрол на скоростта.

При преминаване на посочения автомобил в района на контрол, била отчетена скорост на движение от 85 км/ч, след отчитане на допустимото отклонението от 3 %, при максимално разрешена скорост от 50 км/ч, въведена с пътен знак В-26 в рамките на населеното място. Скоростта на движение била установена с посоченото по-горе техническо средство чрез

изготвяне на фотоснимка, отразяваща, дата, точен час, адрес и географски координати, както и скорост и самото превозно средство, в частност регистрационния номер на същото.

Освен това жалбоподателят К. е наказван по административен ред за същото деяние - нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, с Електронен фиш серия К № 4551707, издаден от ОДМВР Б., връчен на 15.08.2022 г., влязъл в сила на 07.02.2023 г.

За горното на К. В. К. бил съставен процесният електронен фиш Серия К, № 7295116, с който за извършено в условията на повторност нарушение на чл.21, ал. 2 във връзка с член 21, ал.1 от ЗДвП на основание чл. 189, ал.4 във вр. чл.182, ал.4 вр. ал.1, т. 4 от ЗДвП му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 800 (сто) лв.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел, че не са налице съществени процесуални нарушения, които да доведат до отмяна на обжалвания фиш. В мотивите на решението е посочено, че ЕФ съдържа всички реквизити, предвидени в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, вкл. мястото на извършване на нарушението е описано ясно, с необходимата степен на точност. Съдържа се извод, че нарушението е заснето със система за контрол на скоростта, която отговаря на изискването на ЗДвП. Въззивната инстанция е разгледала спора по същество и след преценка на доказателствата приобщени по делото е приела за безспорно установен факта на извършване, с визирания автомобил, на вмененото с ЕФ нарушение по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП, доколкото към датата на установяването му в процесния участък е имало поставен пътен знак В-26, въвеждащ ограничение на скоростта от 50 км/ч. Според СРС, обстоятелствата в ЕФ са описани по начин, позволяващ на наказаното лице да разбере кои са фактите, които му се вменяват във вина, включително и наличието на по - рано издаден и влязъл в сила електронен фиш, който обуславя процесно извършеното като повторно, по смисъла на § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП. В тази връзка по отношение административното наказване, съдът е счел, че законосъобразно е приложена административнонаказателната разпоредба на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, предвиждаща наказване за повторно извършено нарушение по чл. 182, ал. 2 от ЗДвП, като е направена и необходимата привръзка със съответната хипотеза от посочения основен състав на нарушението, а именно с тази на чл. 182, ал. 2, т. 4 от ЗДвП.

Въз основа на цялостен анализ на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, както и на приложимите правни норми, съдът е обосновал изводи, които настоящият съдебен състав изцяло споделя.

Неоснователно е възражението на касатора, основано на §6, т. 65 от ДР на ЗДвП, според която Автоматизирани технически средства и системи са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни – прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни – прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес. По-конкретно, навеждат се доводи, че в конкретния случай АТСС е такова по б. „б“ – временно прикрепено към пътен участък, което установява нарушения в присъствието на контролен орган. Това противоречало на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, според която електронният фиш се издава в отсъствието на контролен орган и нарушител, но не и при процесната хипотеза на

цитираната б. „б“, която изисква присъствието на контролен орган. Съдът не приема възражението. Хипотезата на цитираната буква „б“ не противоречи на механизма на установяване на нарушението с АТСС, уреден в чл. 189, ал. 4 ЗДВп, за който е характерно отсъствието на контролен орган и нарушител при установяването – по-конкретно липсата на общата процедура по ЗАНН за съставяне на АУН и НП, а установяване и наказване едновременно с генериране на данни от устройствата. На този механизъм не противоречи цитираната б. „б“, която предвижда наличието на контролен орган само във връзка с позиционирането на мобилно АТСС, но не и при установяването на нарушението.

Противно на твърденията в касационната жалба, Въззивният съд ясно е мотивирал и преценката си, че деянието е извършено в условията на повторност, като е посочил доказателствата, на които тя се основава. В тази връзка несъстоятелни се явяват и допълнително наведените възражения за липса на яснота относно фактическите и правни основания за ангажиране отговорността на касатора по по-тежко наказуемия състав за извършено деяние в условията на повторност. Това възражение, както и всички други, е отхвърлено от районния съд изключително аргументирано с мотиви, които не търпят критика и към които касационна инстанция се солидаризира.

Независимо от горното, настоящият съдебен състав констатира, че с измененията в ЗДвП /обн. ДВ, бр. 64 от 5.08.2025 г., в сила от 7.09.2025 г. / е отпаднала наказуемостта за повторни нарушения по чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, предвидена в разпоредбата на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП към датата на извършване на нарушението. В действащата редакция на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП наказание за повторно нарушение е предвидено единствено за деяния по ал. 1, т. 5 и 6, ал. 2, т. 6, ал. 3, т. 6. При това положение несъмнено в случая е налице по - благоприятен закон за дееца, който следва да бъде приложен съгласно чл. 3, ал. 2 от ЗАНН. В конкретния случай, доколкото извършването на процесното нарушение е безспорно установено, касационният състав приема, че са налице предпоставки за преквалифициране на установеното нарушение, което по същество представлява отпадане на по-тежката правна квалификация за деяние, извършено повторно- чл. 189, ал. 4, в редакцията си към датата на деянието – 06.02.2023г., в която за нарушение по ал. 2, т. 4 на чл. 189 от ЗДвП, извършено повторно е било предвидено наказание – глоба в двоен размер.

Съдът е запознат с приетото в т. 2 от Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на Върховния административен съд по т.д. № 1/2020 г., ОСС, I и II колегия, според което в касационното производство по реда на глава дванадесета от АПК, след като отмени решението на районния съд, административният съд няма правомощие да преквалифицира описаното в НП изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба. В мотивите на цитираното тълкувателно решение, ОСС, I и II колегия, е изразило становище, че това е така, тъй като подведеният под административнонаказателна отговорност субект трябва да разполага в касационното производство с възможност за защита не само срещу съставомерните факти, установени от административнонаказващия орган, но и срещу тяхната правна квалификация, независимо дали тя е дадена от административнонаказващия орган или за първи път от районния съд. С такова правомощие разполага въззивната инстанция по аргумент от същото тълкувателно решение (т. 1), а и според вече изричната уредба в ЗАНН – чл. 63, ал. 7, т. 1, вр. ал. 1, т. 4 ЗАНН.

Настоящият състав намира, че това тълкувателно решение не визира конкретната хипотеза. В случая, с изменението, което следва да направи съдът, фактите не се подвеждат под правната

квалификация на различно по-леко нарушение, а просто отпада по-тежката правна квалификация по ал. 4 на същия член и лицето се санкционира по нормата на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП. Тази правна квалификация и до момента е била посочена в електронния фиш и жалбоподателят е упражнил правото си на защита, както срещу фактите, така и срещу нея. Касационната инстанция разполага с правомощие на основание чл. 3, ал. 2 от ЗАНН да приложи по-благоприятния закон и лицето бъде санкциониран на основание чл. 181, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, с глоба в размер на 400лв.

При това положение решението на районния съд следва да бъде отменено, а с оглед разпоредбата на чл.222, ал.1 АПК процесният електронния фиш следва да се измени съобразно изложеното по-горе.

Предвид изхода на спора, на страните се следват половината от претендираните разноски. В случая процесуалния представител на СДВР е заявил претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ съдът определя в размер на 66,47 евро. Касационният жалбоподател не претендира разноски.

По изложените съображения Административен съд София – град, VII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 1630 от 30.04.2025г. постановено по НАХД № 14875/2024г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 133 състав, с което е потвърден електронен фиш серия К № 7295116, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал.4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал.1, т.4 от ЗДвП, за нарушение на чл.21, ал.2, вр. чл.21, ал.1 от ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание "глоба" в размер на 800 (сто) лв.,

като ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ електронен фиш серия К № 7295116 на СДВР, като вместо административно наказание „глоба“ в размер на 800 лева, наложено на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 от ЗДвП за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП,

НАЛАГА на К. В. К., ЕГН [ЕГН], административно наказание „глоба“ в размер на 400 лева, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 от ЗДвП за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА К. В. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сума в размер на 66,47 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: